

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.230 van 14 mei 1997
in de zaak A. 72.704/IV-16.461.**

In zake : Ronald VLAEMINCK,
wonende te GENT,
Schoonmeersstraat 34

tegen :

de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs (Argo).

tussenkommende partij :

Constant MESKENS,
wonende te BERLARE,
Turfputstraat 102.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Ronald VLAEMINCK op 31 december 1996 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij Constant MESKENS als directeur van de Hogere Leergangen van het Gemeenschapsonderwijs te Aalst wordt aangesteld, "waarin impliciet vervat is de weigering verzoeker aan te stellen in de omstreden betrekking", alsmede van "alle voorbereidende beslissingen" en van "de weigeringsbeslissing van 1 september waarbij verzoeker niet wordt aangesteld in het omstreden ambt m.i.v. 1 september 1996", en het opleggen van een dwangsom van 100.000 frank per dag, "die wordt verbeurd vanaf de tiende dag na die van de betekening van het onderhavige arrest aan de ARG0";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van Advocaat R. ROMBAUT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat W. ARIJS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat Constant MESKENS met een verzoekschrift van 24 januari 1997 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

2. Overwegende dat naast Constant MESKENS, tussenkomende partij, en drie anderen verzoeker gesolliciteerd heeft naar de omstreden betrekking;

3. Overwegende dat als eerste middel verzoeker de schending aanvoert van de verplichting om hem bij voorrang op alle andere kandidaten aan te stellen conform artikel 50, § 2, van het decreet rechtspositie personeelsleden Gemeenschapsonderwijs; dat hij betoogt dat daar is bepaald : "Het personeelslid dat wordt

aangesteld voor het waarnemen van een selectie- of bevorderingsambt moet voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 46, 1°, 2°, 3° en 4°", en dat artikel 46, 2°, als voorwaarde stelt : "houder zijn van het voor het bedoelde selectie- of bevorderingsambt vereist of voldoende geacht bekwaamheidsbewijs"; dat volgens hem de regeling van de bekwaamheidsbewijzen vereist voor het hoger onderwijs sociale promotie te vinden is in artikel 10 van de wet van 7 juli 1970 betreffende de algemene structuur van het hoger onderwijs; dat hij besluit dat, daar hij wel en de tussenkomende partij niet voldoet aan de in artikel 10, § 7, van deze wet gestelde vereiste ter zake van nuttige ervaring in het hoger onderwijs, hij de omstreden aanstelling had moeten krijgen;

3.1. Overwegende dat gesteld dat de wet van 7 juli 1970 inderdaad toepasselijk was, vastgesteld moet worden dat de vereiste nopens het bezit van nuttige ervaring alleen voor vaste benoemingen is gesteld; dat het te dezen om een tijdelijke aanstelling gaat; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat als tweede annulatiemiddel verzoeker schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij betoogt dat in de veronderstelling dat van de vereisten ter zake van bekwaamheidsbewijzen kan worden afgeweken, hij dan nog de voorkeur moest krijgen op de tussenkomende partij, vanwege zijn nuttige ervaring in het hoger onderwijs;

4.1. Overwegende dat bij de behandeling van het eerste middel gebleken is dat geen nuttige ervaring is vereist voor een tijdelijke aanstelling; dat de vraag of van een vereiste kan worden afgeweken slechts zinnig gesteld kan worden wanneer die vereiste is gesteld;

4.2. Overwegende dat ter ondersteuning van zijn middel verzoeker er zich ook op beroept dat "een vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de voorwaarden inzake de geschiktheid voor een vaste benoeming evenveel waarborgen zijn voor de goede uitoefening van een ambt; dat die waarborgen ook zinvol zijn ten aanzien van de aanstelling van de waarnemer in het betrokken ambt; dat daaruit volgt dat, in principe dan toch -dit is wanneer geen zwaarder wegende belangen van de dienst er zich tegen verzetten-, als waarnemer moet worden aangesteld een personeelslid dat de geschiktheidsvoorwaarden vervult of wanneer er zulk een personeelslid niet is, het personeelslid dat die voorwaarden het dichtst nabijkomt. (cfr. ... Arresten van de Raad van State Frans VAN HERREWEGHE, nrs. 34.802 en 35.025 van resp. 24 april 1990 en 29 mei 1990 en Jean CARDON, nr. 37.310 van 25 juni 1991)"; dat hij besluit : "In casu is verzoeker degene die de voorwaarden voor vaste benoeming het dichtst nabijkomt. Vermits er geen enkel bezwaar zich tegen de aanstelling van verzoeker verzet, dient de bestreden beslissing vernietigd";

4.3. Overwegende dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak niet geldt voor die voor een vaste benoeming gestelde geschiktheidsvoorwaarde die specifiek voor die vaste benoeming is gesteld en dus niet overgedragen kan worden op een tijdelijke aanstelling; dat te dezen zulks het geval is met de vereiste van de nuttige ervaring in het hoger onderwijs; dat die vereiste immers opgevat blijkt te moeten worden als een verplichting om vóór een vaste benoeming in het hoger onderwijs een soort van stage in dat hoger onderwijs door te maken : op de opmerking van een lid van de bevoegde Senaatscommissie dat die vereiste "nadelige gevolgen (zou) hebben voor personeelsleden die van een definitief statuut in het secundair onderwijs zouden overschakelen naar het hoger onderwijs, waar ze dan terug als tijdelijke zouden moeten beginnen", antwoordde

de bevoegde minister "... dat de overgang van een personeelslid van het secundair onderwijs naar het lange type een buitengewone bevordering is; een bepaalde proefperiode is noodzakelijk om daarvoor vast benoemd te worden" (Gedr. St., Senaat, 926 (1975-1976) - Nr. 2, p. 16); dat de minister het weliswaar in zijn antwoord alleen over het hoger onderwijs van het lange type had, maar dat zulks klaarblijkelijk een slordigheid was aangezien de door hem gecommenterende tekst duidelijk ook voor het hoger onderwijs van het korte type gold (ibid., 926 (1975-1976) - Nr. 1, p. 11); dat de wetgever het bezit van nuttige ervaring in het hoger onderwijs dus niet heeft gezien als -cfr. de rechtspraak waar verzoeker naar verwijst- een voorwaarde voor de goede uitoefening van het betrokken ambt -een voorwaarde die dus vanaf de aanvang van de carrière en ook voor een waarneming zinvol is- maar als een voorwaarde om in het ambt dat men uitgeoefend heeft vast benoemd te worden;

4.4. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat als derde annulatiemiddel verzoeker schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel en het onpartijdigheidsbeginsel; dat volgens hem de verwerende partij nu eens wel dan weer niet voormeld artikel 10 van de wet van 7 juli 1970 toepast, en slechts één onderdeel van het vereiste bekwaamheidsbewijs, namelijk het bezit van een diploma, van toepassing acht en het tweede onderdeel, het bezit van nuttige ervaring in het hoger onderwijs, niet;

5.1. Overwegende dat de vraag niet is of en, zo ja, hoe de verwerende partij meervermeld artikel 10 toepast en toepasselijk acht; dat de vraag is of dit artikel geïnterpreteerd -en dus toegepast- moet worden zoals verzoeker voorstaat; dat bij de behandeling van het eerste en het tweede middel is gezien dat zulks niet het geval is; dat het middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat als vierde annulatiemiddel verzoeker schending van het beginsel van fair play aanvoert;

6.1. Overwegende dat verzoeker ter ondersteuning van dat middel zaken uiteenzet die met andere rechtsregels te maken hebben dan met het zogenaamde beginsel van fair play, zo dat al een aparte rechtsregel is : het feit dat de lokale schoolraad "procedurele dammen tracht op te werpen van onontvankelijkheid", het feit dat die raad evenals de centrale organen van de Argo hem in het ongewisse laten over "de feiten", de bestreden beslissing en de mogelijkheden van beroep, "de duidelijke onwil van de Argo ... om tegemoet te komen aan de verzuchtingen van verzoeker om terug een betrekking te kunnen vervullen in het hoger onderwijs";

Overwegende dat alleen de door verzoeker geponeerde onwil van de Argo op de wettigheid van de bestreden beslissing betrokken kan worden; dat wanneer de bestreden beslissing uitsluitend geïnspireerd zou zijn door die door verzoeker gewraakte onwil, ze door machtsafwending aangetast zou zijn; dat echter het enkele feit dat verzoeker inderdaad alweer door de verwerende partij geweerd wordt voor een aanstelling in het hoger onderwijs, de aantijging van machtsafwending niet vermag hard te maken; dat het middel niet ernstig is;

7. Overwegende dat bij gebrek aan ernstige annulatiemiddelen de vordering moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Constant MESKENS in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien mei 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.